

ТАНЦУВАЩИЯТ ЧАЙНИК

Превод от френски: Надя Трендафилова, 1974

chitanka.info

Една хубава лунна вечер малкият язовец си играел пъргаво в една овесена нива, като си напявал весело:

„Тра-ла-ла, тра-ла-ла...“ Изведнъж, без да разбере какво става с него, се видял увиснал на едно въженце. Опитал се да се освободи, но както и да се извивал, не могъл да се избави и заплакал горчиво. В това време един вехтошар минал оттам и като го видял в такова окаяно положение, извикал: — Виж ти, язовец увиснал на въженце! Каква сполука! Кожата му е скъпа. Ще я продам на добра цена.

Той развързал въженцето и забелязал, че язовецът е младичък, съвсем малък и изглеждал нещастен. Той се разнежил и го пуснал на свобода, като му рекъл:

— Хайде, върви си! И внимавай да не се хванеш пак в примката.

Язовецът се разплакал от радост и тъй като не искал да бъде неблагодарен, какво, мислите, сторил?... Постоял малко замислен и после изведнъж се превърнал на хубав чайник. Вехтошарят носел на гърба си кош. Язовецът скочил в коша, без човекът да го забележи.

Щом влязъл в къщи, вехтошарят снел товара си и въздъхнал с облекчение. А каква била изненадата му, когато между старите вещи съзрял чайника, който виждал за първи път!

„Колко е красив, си рекъл той, ще го занеса като дарение в храма. Така бонзата^[1] ще ме споменава понякога в своите молитви.“

Бонзата оценил дарението на вехтошаря и му казал:

— Какъв чудесен чайник! Благодаря ти, синко, няма да те забравя в молитвите си.

Той поставил грижливо ценната вещ. И всеки път, когато идвали посетители, бонзата им показвал чайника с гордост.

— Вижте колко е красив! — казвал той.

И посетителите отвърждали:

— Никога не сме виждали по-красив!

Бонзата пожелал един ден да си направи чаша чай и сложил чайника на огъня. Изведнъж чул едно тънко гласче, което викало:

— Оле-ле, оле-ле! Пари ми, пари ми!

И в същия миг бонзата видял да се подават от чайника една глава, четири лапки и опашка на язовец. После животинчето с един скок излязло от чайника и погледнало с укор горкия бонза право в очите.

Бонзата отначало се вцепенил от учудване, после се разкрещял:

— Дух! Дух! В чайника има дух!

И като подхванал полите на робата си, побягнал като луд. На виковете му дотичали неколцина от неговите ученици. Щом казал какво се е случило, те се въоръжили с метли и влезли смело в помещението.

Чайникът си бил на огъня и врял спокойно.

— Но... почтени бонза, къде е духът? — запитали го те.

— В чайника беше! — отвърнал бонзата. — Когато го сложих на огъня, той изкочи от вътре и се развика: „Пари ми, пари ми!“ — Сигурен ли сте? Вижте, той си ври там спокойно.

— Но аз ви казах, че духът изкочи от чайника и се развика: „Пари ми, пари ми!“ Смятате ли, че аз съм човек, който казва на черното бяло?

Момчетата не знаели какво да мислят. Не се осмелявали да кажат на свещеника, че може би само така му се е сторило, и взели да бутат чайника с дръжките на метлите и да викат:

— Къш... къш...Хайде излизай!

Но чайникът невъзмутимо продължавал да си къкре.

Бонзата запазил от случката неприятен спомен. Той накарал да извикат вехтошаря и му рекъл:

— Този чайник говори. Той казва: „Пари ми! Пари ми!“ Вземи си го, не го ща вече.

И така вехтошарят си го взел. Той бил смаян. Никога не бил чувал такава невероятна история. Сложил чайника до леглото си и заспал.

Но ето че посред нощ едно тънко гласчето повикало: „Вехтошарю, вехтошарю!“

Добрият човек се стреснал и седнал на леглото. Огледал се на всички страни, после се оципал да не би да сънува, защото виждал пред себе си чайник с глава, крачета и опашка на язовец.

— Добър вечер — рекло чудното създание. — Аз съм язовецът, който ти някога освободи. За да ти се отблагодаря, се превърнах в чайник. Устрой утре едно представление. Аз ще танцувам. Ето така, гледай!

И той започнал да танцува наистина много смешно.

Вехтошарят не чакал да му повтори. На другата сутрин рано бил вече на площада, където сковал малка барака. Когато свършил, почнал

да вика:

— Насам, насам! Елате, да се полюбувате на танцуващия чайник!

Представлението обещаващо да бъде необикновено, затова твърде бързо многобройни зрители изпълнили малката барака. След първия звънец завесата се вдигнала и вехтошарят с поклон поздравил публиката. Язовецът дотичал иззад кулисите и също направил грациозен поклон.

— О! Чайникът се покланя — прихнали в смях зрителите.

Необикновеният танцор изпълнил много танци. После се покачил върху едно дълго въже, опънато от едната до другата стена на театъра, и като отворил красив чадър, преминал по въжето от край до край, правейки хиляди премятания. През сълзи от смях публиката викала: „Браво! Още, още!“

Представлението имало голям успех и вехтошарят бързо забогатял. Въпреки това той си останал добър. Не станал нито коравосърдечен, нито себелюбив.

Един ден, като галел чудното животинче, което се било излегнало върху една възглавница, той му казал:

— Аз те карах доста да се трудиш, за да стана богат. Сигурно си много уморено и сега трябва да си почиваш.

Той прекратил представленията и отново занесъл чайника на стария бонза, като му разказал своите приключения.

— Не съм вече млад — заключил той. — Страхувам се след смъртта ми този чайник да не попадне в ръцете на някой алчен човек, който ще го кара много да се трепе. Тук той ще бъде на сигурно място.

— Прав си — отвърнал бонзата. — Ние ще го пазим като съкровище.

Поставили го в храма на най-хубавото място и всеки ден някой от учениците отивал да го погали нежно.

Оттогава са изтекли повече от хиляда години, а чайникът си е все на същото място. Почитан от всички, той се грее блажено на слънцето, чиито лъчи проникват в храма през просторните му прозорци.

[1] Бонза — свещеник у японците. Б. пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.